

— Ποσῶς, εἶμαι μόνον ὀλίγον στενοχωρημένος ...

— Στενοχωρημένος; ... ἐπὶ τίνι λόγῳ;

— Φοβοῦμαι μήπως ἠνωχλήσατε ἴσως τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νεάνιδα, βιάσασα αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ὁ Ὀράτιος, ἀκούσας τὸν ὑπέβλεψεν.

— Ὅταν εἴπετε : τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νεάνιδα, ἠρώτησεν ἀποτόμως οὗτος, ἐνοεῖτε ἴσως τὴν δεσποινίδα Βράδον;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Διατί;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπενέβη.

— Ἡσυχά, Ἰούλιε! εἶπεν. Ἡ Χάρις δὲν σοὶ ἐπαρουσιάσθη ἔως τῆς στιγμῆς ταύτης ἢ μόνον ὡς θετὴ θυγάτηρ μου...

— Καί μοι φαίνεται ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον, διέκοψε προσθέτων ἀγερῶχος ὁ Ὀράτιος, νὰ σᾶς συστήσω αὐτὴν καὶ ὡς μελλοντομὸν μου.

Ὁ Ἰούλιος προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν Ὀράτιον· ἐφαίνετο ὅτι ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅ, τι ἤκουσε.

— Σύζυγός σας! ἐπανελάβεν ἐν ἐκρήξει ἐκπλήξεως καὶ ἀπογοητεύσεως.

— Μάλιστα, σύζυγός μου, ὑπέλαβεν ὁ Ὀράτιος, μέλλομεν νὰ συζευχθῶμεν μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας. Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω, προσέθηκε μετὰ ταπεινότητος πλήρους δυσκόλως συγκρατουμένης ὀργῆς, μὴ τυχὸν ἀποδοκιμάζετε τὸν γάμον τοῦτον;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπενέβη ἀπαξ ἔτι.

— Εἴσθε τρελλός, Ὀράτιε, εἶπεν, ὁ Ἰούλιος δὲν δύναται, φυσικὰ, παρὰ νὰ σᾶς συγχαρῇ.

Ὁ Ἰούλιος ἐπανελάβε τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἡχώ.

— ὦ! μάλιστα! Φυσικὰ σᾶς συγχαίρω.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπανήλθε τότε εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως.

— Τώρα, ὅτε ἰδοὺ ὑμεῖς ἀμφοτέροι πληρέστατα σύμφωνοι, εἶπεν, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μοὶ φαίνεται ὅτι κατήντησεν ὀλίγον ξένον εἰς τὴν συνδιαλέξιν ἀπὸ τινων στιγμῶν καὶ κινδυνεύει νὰ λησμονηθῇ. Θέλω νὰ εἴπω περὶ τῆς μυστηριώδους γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου, Ἰούλιε. Ἰδοὺ, ὅπως τὸ ἐπεθύμεις, εἰμεθα μόνοι. Προσπάθησον, αἰδεσιμώτατε ἀνεψιέ, νὰ ὑψώσῃς τὸν πέπλον, ὅστις τὴν καλύπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θνητῶν!... Ἐρυθρίασον ἐὰν θέλῃς, ἢ ἐὰν δύνασαι... Μήπως δὲ πρόκειται περὶ τῆς μελλούσης κυρίας Ἰουλίου Γκραῦ;

— Εἶνε πρόσωπον, ὅπερ μοὶ εἶνε ἐντελὲς ξένον, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Ἰούλιος.

— Ἐντελὲς ξένον; Ἀλλὰ μοὶ ἔγραψες ὅτι ἐνδιέφερεσθαι πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Καλῶς! ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, ἀλλὰ ὅμως ἐνδιεφέρεσθε πολὺ πλέον ἢ ἐγώ.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐπληγτον ἐρρυθμῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμβατήριον τι ζωηρῶς.

— Δὲν σοὶ προσῆκον, Ἰούλιε, ὅτι ἀποστρέφομαι τὰ μυστηριώδη; Ἐπὶ τέλους θέλεις ἢ δὲν θέλεις νὰ ἐξηγηθῇς;

Πρὶν ἢ λάβῃ τὸν χρόνον ὁ Ἰούλιος ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ὀράτιος ἠγέρθη:

— Μήπως κωλύω; εἶπεν.

Ὁ Ἰούλιος τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ καθήσῃ.

— Ποσῶς, ἀπεκρίθη, καὶ λέγω μάλιστα ἤδη πρὸς ὑμᾶς... τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς δεσποινίδος Βράδον... ὅτι εἴσθε ὁ μᾶλλον πάντων ἐνδιαφερόμενος ὅπως μὲ ἀκούσητε.

— Ὁ Ὀράτιος ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του μετ' ἡθους ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας.

Ὁ Ἰούλιος ἀπετάθη πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

— Μὲ ἠκούσατε συχνάκις ὁμιλοῦντα, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους λέγων οὗτος, περὶ παλαιοῦ τινος φίλου μου, ἀρχαίου συμμαθητοῦ μου, τοῦ Ἰωάννου Κρέσειγκαμ;

— Μάλιστα, τοῦ ἐν Μαγχάϊμ προξένου τῆς Ἀγγλίας.

— Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ὅταν ἐπανήλθον ἐκ τῆς ἐξοχῆς, εὗρον μετὰ τῆς ἀλληλογραφίας μου μακρὰν ἐπιστολὴν του. Τὴν ἔφερον μετ' ἐμοῦ καὶ προτίθεμαι νὰ σᾶς ἀναγνώσω μερικὰς αὐτῆς περιόδους, περιεχούσας παραδοξοτάτην τινὰ ἱστορίαν, ἀπλούστατα ἐκτιθεμένην καὶ εἰς ὕψος τόσον ἀληθοφανές, ὅσον ἴσως δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ ἐγὼ ἐὰν σᾶς διηγούμην αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS LOURINE

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα

[Τεῖλος]

Ἡ αἰφνιδία ὠχρότης καὶ ἀκίνησις τοῦ Μπακρῆ ἐτρόμαξαν τὸν λόρδον Βύρωνα· ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνη γελῶσα διὰ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φόβον τοῦ νεανίου, τῷ εἶπε:

— Ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι μέγας, κύριε... μὴ φοβεῖσθε οὐδέν! Δὲν ἐμαντεύσατε, ἐκ τοῦ προσώπου του τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον κίτρινον καὶ πελιδνόν, ὅτι ἀνῆκε εἰς τὴν τάξιν τῶν *θεριακλήθων*;... Καθ' ἐκάστην, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, λαμβάνει ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου· ρίπτεται ἐπὶ τοῦ διθανίου, ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἢ εἰς τὸν κήπον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθέων· δὲν κοιμᾶται ἀκόμη... ἀλλὰ καὶ δὲν ἀγρυπνεῖ... καὶ τὸ ταξιδίδιον ἀρχίζει! βλέπει ὄνειρα ἐξαισία· κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἴσως, ἢ φαντασίᾳ τῷ στέλλει τὰ μεγαλοπρεπέστερα ὄνειρα· ἔρωτα, πλοῦτον καὶ ἰσχύν!

Κυβερνᾷ, ἀναμφιβόλως, τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον· διαθέτει κατὰ βούλησιν θεσαυρούς, τιμὰς καὶ καλλονὰς αἵτινες τῷ ἀρέσκουσι· τὸ χρέμιον τοῦ ὀνειροπολοῦντος τούτου ἀνδρὸς εἶναι τόσον εὐρύ, ὅσον καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ ἕκαστον μαγικὸν ἄνθος τῶν κήπων του εἶναι καὶ γυνή... Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις φθάνει καὶ ὁ ὀνειροπόλος εὐρίσκεται μόνος, τεθλιμμένος καὶ ἀθλιός· πάσχει καὶ κατακλίνεται. Ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ κοιμηθῇ καὶ καπνίζει.

— Καὶ ὑμεῖς, κυρία, τί κάμνετε;...

Τί σκέπτεσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀκαταπονήτου αὐτοῦ ὀνειροπόλου;

— Ἀχ! ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή, τί κάμνω καὶ τί σκέπτομαι; Κλαίω καὶ συλλογίζομαι τὸν θάνατον;

— Ποίᾳς ἡλικίας εἶναι ὁ σύζυγός σας, κυρία;

— Μαντεύσατε... ὦ! οὐδέποτε θὰ μαντεύσητε!

— Ἐξήκοντα ἐτῶν, τοῦλάχιστον...

— Τριάκοντα μόνον!... Ἀλλὰ καυχᾶται ὅτι ἔζησεν αἰῶνας, ὀνειρευόμενος, καὶ τοιουτοτρόπως παρηγορεῖται διότι ἐγήρασε προῶτως. Ἄλλως τε ὁ Μπακρῆς δὲν εἶναι κακός, ἀλλὰ τὸναντίον γενναῖος, ἐλεήμων καὶ φιλόξενος. Δέχεται τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι κρούουν τὴν θύραν τοῦ πλουσίου οἴκου μας. Ἀπόψε μάλιστα ἐδέχθη καὶ ὑμᾶς, ἀδιστάκτως, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, μόλις ἤκουσε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἀλιέως τοῦ χωρίου τούτου· εἴσθε προστατευόμενός του, ξένος του καὶ δύνασθε νὰ μείνητε εἰς τὴν οἰκίαν του ὅσον μακρὸν χρόνον θέλετε, κύριε!

— Ὁ Μπακρῆς δὲν εἶναι λοιπὸν ζηλότυπος, κυρία;

— Πρὸς τί νὰ ζηλοτυπῇ δυστυχῇ γυναικί, ἀφ' οὗ λατρεῖ ἐν ὀνείρῳ ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Μωάμεθ;

— Εἶναι δίκαιον νὰ μάθῃ, παρ' ὑμῶν ἢ παρ' ἐμοῦ, τὴν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν συνάντησίν μας;

— Ὅχι!... ἀπεκρίθη ἐρυθρίασασα ἡ ὠρία Αἰκατερίνη.

— Σᾶς φαίνεται λογικὸν νὰ μάθῃ ὅτι ἔσχον τὸ θράσος...

— Τὸ θράσος;...

— Νὰ σᾶς παρακολουθῶ καὶ νὰ σᾶς λατρεύω μακρόθεν;...

— Ὅχι!

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, νὰ τῷ εἴπω ὅτι εὐγενῆς τις ἔρων ἐτόλμησε, σήμερον μάλιστα, νὰ διέλθῃ κυλυμβῶν τὸν Ἑλλησποντον;...

— Ὑμεῖς, κύριε;... Καὶ διατί;

— Διὰ νὰ εἴπῃ γονυπετῶν εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός: Αἰκατερίνη, σὲ ἀγαπῶ!

— Σιωπήσατε, σιωπήσατε... Οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι σας ἐξεδιῶξαν τὰ εὐτυχῇ ὄνειρα τοῦ συζύγου μου!

Ὁ Μπακρῆς ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμὸν καὶ πάραυτα σχεδὸν ἐξηγέρθη ἀφ' οὗ ὑπῆρξεν ἐναλλάξ, χάρις τῷ ὀπίῳ, ναύαρχος, μέγας βεζύρης, σουλτάνος καὶ προφήτης.

Τὴν ἐπιούσαν, καθ' ἣν ὥραν ὁ Μπακρῆς ἀνῆρχετο αὐτὸς μέχρις ἐδδόμου οὐρανοῦ ἐν ὀνείροις, ἐξηκολούθησεν ἡ στενὴ συνομιλία μετὰ τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνα.

— Ἐθεραπέυθητε τώρα, τῷ ἔλεγεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀπὸ τὸν φόβον σας καὶ ἀπὸ τὸν πυρετόν σας· καὶ μὲν ἀκόμη νὰ μοὶ εἴπητε, αἱ; Δὲν ἔχετε καμμίαν ἐκμυστήρευσιν νὰ μοὶ κάμνητε; Ὀμιλήσατέ μοι ἀφόβως... Σᾶς ἀκούω.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Βύρων, παρὰ τὴν πτωχὴν ἐνδυμασίαν μου, δὲν εἶμαι ἐν τούτοις πένης τις ὃν ἡ τύχη παρασύρει καθ' ἐκάστην εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς· οὔτε τυχοδιώκτης οὔτε ἔμπορος. Ἀνῆλθω εἰς πλουσίαν, εὐγενῆ καὶ ἰσχυρὰν οἰκογένειαν· εἶμαι εὐγενὴς, πατρίκιος τῆς Ἀγγλίας καὶ ποιητής! Κατ' ἐμέ, τὸ βλέπειν, εἶναι, τὸ αὐτὸ τοῦ κατέχειν... καὶ θαρραλέως ἔλαβον τὴν ὁδοπορικὴν μου ράβδον, ἵνα ἐπισκεφθῶ καὶ καθέξω τὸν κόσμον, ἵνα παρατηρήσω καὶ συνθέσω ποιήματα! Τὰ προαισθηματά μου οὐδόλως με ἠπάτησαν, κυρία! διέτρεξα τὴν Ἀνατολήν, ἐθαύμασα τὸν ἥλιόν σας, τὰ μνημεῖά σας καὶ τὰς γυναικὰς σας· εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς εὐτυχίας ἐπάτησα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀβύδου. Ἀνεμνήσθη τὸ Λεάνδρου, καὶ ὀλίγου ἐδέησε νὰ πνιγῶ διελθὼν τὸν πορθμὸν... καὶ μόνῃ ἡ ἐλπίς ἵνα σὰς ἴδω μ' ἔσωσε!

Μετὰ τὸ ὥραϊον τοῦτο προοίμιον ὁ λόρδος Βύρων διηγήθη, μετὰ πολλῶν ἐπινοήσεων, αἰσθημάτων καὶ λύπης, τὴν ἱστορίαν ὁλοκλήρου τοῦ βίου του· ἐλάλησε πολὺ καὶ ἀρκούντως ποιητικῶς ὥς ἦτο καὶ ποιητής. Ἡ ἀφελὴς προσοχὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τῷ ἔδωσε πνεῦμα, ματαιότητα, θρασυτητα καὶ ὁμολόγησε ἐν πεζῷ πανθ' ὅσα φανταστικῶς ὑπέφερε καὶ ἕνεκα τῆς ἡλικίας του καὶ ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός του. Ἡ Αἰκατερίνη ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ λέγῃ καὶ πολλὰκις ἐστέναζε, συνεκινήθη καὶ ἀπέμαξε δάκρυ, ἕνεκα τῆς ὥραίας διηγήσεως τῶν φανταστικῶν δυστυχημάτων μεγάλου ποιητοῦ.

Καὶ αἱ μάλλον διακεκριμέναι γυναῖκες, αἱ λογικαὶ ἢ εὐαίσθητοι, αἱ ψυχραὶ ἢ ἐνθυσιώδεις συγκινουμέναι ἐκ τῶν πομπωδῶν ἀφηγήσεων τῶν ὑποτιθεμένων συμφορῶν καὶ ψευδῶν θλίψεων. Αἱ ἐπιδεξίως καὶ μετὰ πνεύματος ἀναφερόμεναι ἀπογοητεύσεις τῆς νεότητος ἐλκύουσι συνήθως τὴν συμπάθειαν, τὰς παρηγορίας καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τούτων, ἐκ τῆς καθημερινῆς ταύτης συνεχοῦς οἰκειότητος τῶν δύο φίλων, ὁποῖον ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν, εὐνόητον· ὁ σκεπτικὸς λόρδος Βύρων ἠράσθη... ἀληθῶς τῆς ὥραίας συζύγου τοῦ *θεριακλῆ*!

Σπανιώτατον πρᾶγμα εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον, ὃν οἱ φίλοι του ἐπωνόμασαν ἔξοχον αὐτάρεσκον! Ἄν ἡ Αἰκατερίνη τὸν παρετῆρει θλιβερῶς, ἄφωνος, τῷ ἐνέπνεε φόβον, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἐπεβάλλετο αὐτῷ καὶ τῷ ἐφαίνετο ὑπερφυσική. Ὅταν τῷ ὠμίλει, συνεκινεῖτο, μονονοῦκ ἔτρεμεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ φωνὴ τῆς ἦτο μελωδικὴ καὶ θωπευτικὴ ὅταν ἐγέλα, ἔχαιρε μετ' αὐτῆς. Ὅταν ἐκλαίεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐδάκρυον ὡσαύτως καὶ ὅταν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμόν, ἀνεφρικία καὶ ἡσθάνετο σκοτοδίνην ἐξ ἡδονῆς... Ἦτο παράφρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἡ Αἰκατερίνη ἦτο ἀξιολύπητος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ καὶ ν' ἀγαπᾷ τὸν ποιητὴν, ὃν ἡ τύχη τῇ

ἀπέστειλεν. Ὁκονόμει καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν τὰς λέξεις, τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς ἀσπασμούς, οὓς ἔφερε τὴν ἐσπέραν πρὸς τὸν ἔραστὴν τῆς.

Καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς θεωρητικῆς μέθης ἦν τὸ ὅπιον ἔδιδε πρὸς τὸν Μπακρῆν, συνέβαινε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν σκηνὴ ἀρκούντως παραδόξος καὶ ποιητικῆς ἐν τῇ ἀνατολικῇ ταύτῃ οἰκίᾳ. Κεκλιμένος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ διβανίου, ὁ Μπακρῆς ὠνειρεύετο κοιμώμενος, καὶ ἀπωτέρω ἡ Αἰκατερίνη ὠνειρεύετο αὖπνος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόρδου Βύρωνος. Τὰ ὄνειρα τοῦ συζύγου ἦσαν ἀντικαταπρὶσμός τοῦ πυρετοῦ, ἐν ᾧ τὰ τῆς γυναικὸς ἔκστασις ἔρωτος. Τὰ ψεῦδη τοῦ ὕπνου ἐδείκνυνον πρὸς τὸν μὲν ὅλα τὰ πλούτη τοῦ παραδείσου τοῦ Μωάμεθ· ἡ φαντασία, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ποίησις ἐδείκνυνον πρὸς τὴν δὲ ὅλας τὰς χαρὰς τοῦ ἐπιγείου παραδείσου. Ὁ ἀδιάφορος σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης ἐτιμωρήθη καλῶς ἐκεῖ ὅπου ἡμάρτησεν· τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ ἡλιθίου τούτου φιλύπνου ἐβοήθησαν τὴν ἐκδίκησιν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος· τὸ δηλητηριώδες ποτὸν τοῦ *θεριακλῆ* τὸν ἠμποδίζε νὰ βλέπῃ πίπτον, σταγὸνα πρὸς σταγὸνα, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀπίστου δούλης του, τὸ ἐρωτικὸν φίλτρον τοῦ ποιητοῦ.

Μήπως ὁ Μπακρῆς ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τὴν μυστικὴν μηχανορραφίαν ἣτις διεξήγετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς φιλοξενίας; Ἐπαυσεν ἄρ' ἄγε βασιζόμενος εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς συζύγου του καὶ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ξένου του; Ἀγνοῶ ἀλλ' αἴφνης ἀπέσυρε τὰς φιλοξένους παραγγελίας ἃς εἶχε δώσῃ εἰς τὴν Αἰκατερίνην· τῇ συνέστησε νὰ φαίνεται ἀδιάφορος καὶ ἐπιφυλακτικὴ πρὸς τὸν νέον φίλον τῶν τὴν διέταξε νὰ σιωπᾷ ἐνώπιον τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τῇ ἀπηγόρευσε νὰ τὸν βλέπῃ συχνά. Διὰ τί λοιπόν; τί ἐφοβεῖτο; τί ἤθελε; Τί διελογίζετο ὁ παλαιὸς ἔμπορος τῆς νήσου Ρόδου;... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατέστη ψυχρὸς εἰς τὰς συνήθεις αὐτοῦ σχέσεις μετὰ τοῦ εὐγενοῦς ξένου του· μόνον σπάνιοι καὶ ἀνωφελεῖς λόγοι ἀντηλλάσσοντο, βλέμματα ἀπλᾶ, ἐν εἰδεί χαιρετισμῶν. Συνήθης ὁμιλία τῶν ἦτο:—Καλ' ἡμέραν!—Καλὴν ἐσπέραν!—Καληνύκταν!—Βρέχει!—Κάμνει ζέστη!—Θέλετε νὰ καπνίσετε;—Ἰδοὺ ποία ἦτο ἡ μεταξὺ τοῦ Μπακρῆ καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος ὁμιλία.

Πρῶτον τινὰ ὁ ὑποπλοίαρχος Ἐκκενὴδ ἀνήγγειλεν τῷ φίλῳ του τὴν καταναγκαστικὴν ἀναχώρησιν τοῦ δρόμωνος μέλλοντος νὰ ἐκπλεύσῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ βραδύτερον· ἐδέησε λοιπὸν ἵνα ὁ λόρδος Βύρων συγκατατεθῇ νὰ χωρισθῇ τῆς Αἰκατερίνης... Ἀλλ' ἡ ἑρῶσα Ἑλληνὶς ἀπήτησε παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν νὰ τὴν ἀναμένῃ, νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἀπαξ ἔτι, κατὰ τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὁχθῆς, ὅπισθεν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Ἀβύδου. Ἡ Ἡρῶ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ αὕτη τὸν Λεάνδρον!

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ὁ λόρδος Βύρων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, μετέβη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Ἐκάθησαν σιγηλοί, παρὰ τὴν ἀκτὴν· μετ' οὐ πολὺ, λέμβος διῆλθε πρὸ αὐτῶν καὶ ἀνεγνώρισαν τὸν Μπακρῆν, ναί, τὸν Μπακρῆν, ἱστάμενον ὄρθιον καὶ ἀκίνητον παρὰ τὸν κωπηλάτην... Ταυτοχρόνως σχεδόν, δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ τὰ βλήματα ἐσύριξαν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ λόρδου Βύρωνος· ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη καὶ τὰ πάντα ἔληξαν.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνη;

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὗ ἀνέμενε καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ὁ ἔρων ποιητῆς παρετῆρησεν ἀνασκιρτήσας, παρὰ τοὺς προποδας τῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου τῆς Ἀβύδου τὸ πτώμα γυναικὸς ὅπερ τὰ κύματα εἶχον ἐκβράσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς... Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Μπακρῆ διῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ δικαιοσύνη ἀπεδόθη!

— Ἀναγνωρίζετε τὴν γυναῖκα ταύτην, μολόρδε; ἠρώτησε τεθλιμμένος ὁ Στέφανος.

— Ναί, ἐκεῖνη εἶναι! ἀνέκραξεν ὁ ποιητῆς τοῦ *Dor Zouar*, παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν δύστηνον Αἰκατερίνην. Νεκρὰ ἦ ζῶσα, ἡ Ἡρῶ ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ Λεάνδρου!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία *Pierre Zaccane* (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία *H. Emille Chevalier*..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία *Maximilien Perrin* (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρχ. 3,50 (3,70)

«Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα *Λουδοβίκου Νοῦρ*..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μαθ' ἰδὴ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) *Εὐγενίου Σὺν*..... Δρ. 7 (8)

«Ζῆλ Βλὰ» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου*..... λσπ. 50 [60]

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετὰ φρασὶς *Λάμπρου Ένυλῆ*. Δρ. 3 (3,30)

«Λέων Ἀσώνης», μυθιστορία *Γεωργίας Σάνδης*, μετὰ φρασὶς *Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση*. Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἀἶνα» *Αἰμιλίου Ρισδούργ.* Δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λσπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία *Εὐγενίου Σὺν*, μετὰ φρασὶς *Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση* (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία *Ponson-Derrail*..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ *Γ. Ἀνδρικοπούλου*..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία *Ἰουλίου Βέρν*..... Δρ. 1 (1,20)